

– Tudjátok, úgy képzeltem, hogy ezeknek a srácoknak ti lennétek a szülei, tanítói, haverjai, mindenük. Ti, ti ketten. Előbb csak ti ketten, aztán... ááá, mar lenne hat is, tíz is. De már álmos vagyok, gyerekek, olyan álmos, hogy... ááá...

Akkora ásitás, hogy cseppet sem illik egy ilyen Gedeonhoz, egy ilyen Vittorio de Sica igazgatóhoz, és mire összevgyorognak, már a feje is előre billen Ispánkinak. Alszik. Mit tegyenek? Felállnak, lábujjhegyeznek kifelé. Az ajtóban szinte összekoccan a fejük. Ekkor villan össze első cinkos mosolyuk. És összebeszélés nélkül, egy ütemre fordulnak vissza a magnóhoz. Előlről akarják kezdeni az egészet.

PAPP LAJOS

Nagyapa temetése

**Oly egyszerűen
szinte kényelmesen feküdt
mint aki ebéd után
kicsit ledől és
elszenderedik**

**Csodálkoztam
hogy szemöldökét sem vonta föl
nem dörmogött
amikor fölé borították
hogy aztán rászegezzék
a deszkafödelet**

**Hogy kiabált mindig
amikor becsuktuk
magunk mögött az ajtót**

**S az az árok
befogadta a hosszú
és néma faládát**

**És eszembe jutott
milyen rossz is lesz szegénynek
hogy nem húzhatja föl a lábát
nyögdécselve mint máskor
ha viszketni kezd
térdénél a heg
időváltozáskor**

Légiposta

Felült a
túrista
Elszáll
Néha hírt ad

Egy nap
Négy nap
Színes
papírlap

Ez van meg pár pillázó
emlék

Ó nagy hegyek – Hargita Görgény Fogaras Csik és Retyezát
ó tengerszemek ó erdők-tavak s fenyő-koszorúta csillagutak
ó gyönyörűség hogy a szem könnybe lábad és hogy a gondolatok
szárnyai csak összecukódnak egyszerre mint két szirt között
a tarajossá vált patakok alázuhogó partjai!
S már csak a csobogás van és ámulat és örökös zengés
Orgonaszó a végtelen ég ezüst-sugaras sípjain
imádságok fehér havának érintetlen csendje
bogarak gyíkok madarak mókusok egyszerű csendje
pásztorkunyhók és erdészházak fenyőillata
füvek és virágok legtisztább áhitata a kövek alján
S ott alatt egy út vagy folyó fehérülő kanyarolatai
vonatok elmozgó füstcsóvjája fadoboz-gyárok kémény-gyufaszála
ott lenn a zajok sokfélesége míg itt az egynemű
szelid és határtalan természetesség hömpölygő harmóniája
Ó Torda világba nyíló sziklakapuja csak te tudod
mily gyámoltalan az a kisház előtted s hogy elsöpörhetné
egyetlen meg nem fékezett sóhajtásod egyetlen átlökődő
szikla-morzsa ha aláhullna félelmetesen dübörögve
Barkaszentelő vasárnap s te hűvös szél te tavasz-lehellete
ó ti faragott kapu-kopjafák élet és halál faragott küszöbei
Házsongárd méltóságos hegyén ó csöndesség te emlék-temető
Hallani hát az Olt és a Duna összehangzó mormolását?
Ó vándorok ti nem tudni honnan indult deszkás szekéren
született gyermekek s már a tengerig is eltévedezők

Ez van
meg pár
pillázó
emlék

Amin
mélázhat
a tegnapi
vendég

Kívül jajdulón-messzi
idegenség